

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:
Acasiastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 1

:: 15 Juni 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nos. 5 cent

INHOUD: Ons Orgaan; Het standpunt van Lenin; Buitenlandsche Berichten; De waarde van het parlement en de a.s. verkiezingen; Idealisme; De vormverandering van den klassenstrijd; Persoonlijke politiek; Teekenen van verval; Arbeiders laat u niet voor den mal houden; Onze bedoeling; Agenda den Haag; Brievenbus.

Ons Orgaan.

Op Zondag 26 Mei vergaderden de oppositie-groepen uit de afdelingen Amsterdam en Rotterdam van de S. D. P. met de afdeling den Haag (geschorst door het partijbestuur der S. D. P.) en de propaganda-vereeniging Linkerzijde van Zimmerwald te Amsterdam.

Besloten werd ten spoedigste over te gaan tot de uitgave van een orgaan getiteld: „De Internationale”, Orgaan voor Onafhankelijk Socialistische Arbeiders-Politiek”.

Als richtsnoer werden de navolgende voorstellen aangenomen.

1. De revolutionaire socialisten, staande op het standpunt van de Linkerzijde van Zimmerwald (dat, wat de buitenlandsche politiek betreft, het best wordt uitgedrukt door den strijd tegen elk imperialisme), geven een orgaan uit getiteld: „De Internationale, Orgaan van Onafhankelijk Socialistische Arbeiders-Politiek”.

2. De politiek van den Ned. Imperialistischen staat op militair en economisch gebied wordt, zoowel voor Nederland als ten aanzien van Indië, zoo scherp mogelijk bestreden.

3. Ten aanzien van de vakbeweging stelt het orgaan zich tot taak ieder streven van het N. A. S. en het N. V. V. om de arbeidersklasse in haren strijd tegen 't imperialisme het wapen van de massastaking en het onbetrouwbaar maken van het leger in dienst van het kapitalisme als middelen toe te passen, daadwerkelijk te steunen.

Het orgaan bestrijdt ten scherpste alle reformistische en imperialistische strekkingen onder de vakarbeiders, georganiseerd in het N. A. S. en in het N. V. V.

4. Het orgaan stelt zijn kolommen open voor allen, die door zelfstandige klassenstrijd het arbeidende volk willen voeren naar het communisme.

Tot leden van de Commissie van Redactie werden aangewezen W. J. Schuppers uit Rotterdam, C. Oostwald en W. A. Hoenders uit den Haag.

Verder werd aan de verschillende groepen opgedragen de vertegenwoordiger(stier) in de perscommissie aan te wijzen.

Deze perscommissie, samengesteld uit de verschillende groepen, bepaalt de inhoud van het orgaan en vergadert elke 3 maanden tenminste éénmaal.

De kosten van: het orgaan zullen worden bestreden uit de contributie's en vrijwillige bijdragen van de leden uit de verschillende groepen.

Alle genomen besluiten van deze landelijke bijeenkomst gelden voor ten hoogste drie maanden, dus tot de eerstvolgende landelijke bijeenkomst van de perscommissie, waarna het referendum beslist.

Dit is in 't kort gezegd wat tot nu toe besloten is. Het behoeft geen uitvoerig betoog dat slechts door voortdurende activiteit van de perscommissie het orgaan kan worden uitgegeven.

Onze bedoeling is duidelijk. Wij willen den strijd tegen elk imperialisme. Dat is de meest directe steun aan de Russische Roode Republiek en de revolutionaire organisatie der Bolsjewiki.

Dit principe zal ons de noodige kracht geven om tegen allen schijn en bedrog op te treden, de bedoelingen ervan onverbloemd te zeggen zonder aanzien des persoons.

Alle imperialistische belangen van de bourgeoisie zijn ons even vijandig. Andere belangen dan zuiver imperialistische, zijn er niet meer en dus is voor ons de gansche bourgeoisie over de geheele wereld één reactionnaire massa.

De Redactie.

Het standpunt van Lenin ten aanzien van den vrede van Brest-Litowsk.

Het is algemeen bekend onder de bewuste socialisten in de S. D. P. hoe gering en onvoldoende de voorlichting is geweest en nog is, over de revolutionaire vredesactie van het proletariaat in de orlogvoerende landen. Dit geldt in bijzondere mate van de meest bewuste, de meest koene fractie van het internationale proletariaat, de Bolsjewiki. Eenige weken voor de verovering van de macht door de Soviëts en de daarop gevolgde onderhandelingen met Duitschland te Brest-Litowsk, waaraan voorafging, een oproep tot alle volkeren en regeeringen om deel te nemen aan het werk voor den algemeenen vrede, op den grondslag van het zelfbeschikkingsrecht der volkeren en geen veroveringen, hebben wij van deze geringe en onvoldoende voorlichting een merkwaardig staal aange troffen in het blad „De Tribune”.

Einde November '17 bevatte genoemd blad een hoofdartikel over „de Bolsjewiki en de vrede”. Een hoofdartikel, dat spreekt, waarmee de redactie het eens, gloeiend eens was en wat volkomen uitdrukking gaf aan het standpunt der redactie, want voor den kritischen lezer behoeft het geen betoog, sommigen hebben er ervaring van, dat artikelen voor den directen vrede, zo als de Bolsjewiki dien verstaan, geregeld na een termijn van minstens zes weken, aange troffen worden in de rubriek „ingezonden” m. a. w. niet voor rekening der redactie komen. Het hoofdartikel in kwestie ging speciaal in, tegen een mogelijke vrede tusschen Rusland en de Centralen, ingeval de Entente niet van den vrede wou weten. Het heet aan het slot: „Zulk een „vrede” zou een veel erger verraad aan de zaak van het proletariaat zijn, dan zelfs de Scheidemann's in hun ergsten tijd hebben gepleegd”.

Dat is duidelijke taal. Polen, Koerland en Lijfland in den steek te laten; de

Duitsche troepen van het oostelijk front naar een ander front te laten dirigieren; de Poolsche en Lettische revolutionairen uit te leveren bij het sluiten van een afzonderlijken vrede, dat waren de feiten, waarop het oordeel van de redactie was gegrond. En van de redactie niet alleen. De officieuze W. W. heeft in Amsterdam in een cursus juist dezelfde meening ten beste gegeven.

Sterringa heeft volgens een verslagje juist zoo gesproken toen hij in Hilversum over de Russische Revolutie sprak.

Maar helaas, de Tribune wikt en Lenin beschikt. De lieden van het „veel erger verraad” sloten toch vrede met de Centralen toen de Entente niet wou deelnemen aan de onderhandelingen.

Ja er is meer en erger. De vrede met de Centralen komt voor bijzondere verantwoordelijkheid van de Bolsjewiki. De Links sociaal revolutionairen onder Spiridowna, die de sociaal patriotten en Kerensky hebben helpen weggagen, de eenige bondgenoten dus van de Bolsjewiki, waren er tegen!

**

Lenin zelf trad in Januari van dit jaar tegen al deze elementen op, met een rede, voor eigen partijgenooten, die thans is publiek gemaakt en waarin hij motiveerde waarom tenslotte zoo gehandeld is als te Brest-Litowsk. Wij ontleenen daaraan slechts een stukje met het oog op de plaatsruimte. Dit stukje luidt:

„Als tweede motief voor het verder doorzetten van den oorlog wordt aangevoerd, dat door het sluiten van den vrede wij objectief agenten van het Duitsche imperialisme zijn, omdat wij de mogelijkheid openen de troepen van ons front te nemen en millioenen krijgsgevangenen te bevrijden. Dit argument is echter ook niet steekhoudend, omdat de revolutionaire oorlog op dit oogenblik zou beteekenen, dat wij objectief agenten van het Fransch-Engelsche imperialisme zouden worden, daar wij dezen zouden steunen door het voortzetten van den oorlog.

De Engelschen hebben aan onzen opperbevelhebber Krylenko beloofd ingeval de oorlog zou worden voortgezet, 100 Roebel per maand te betalen voor elken soldaat.

Ook dan wanneer wij geen cent zouden aannemen van de Engelschen en Franschen, zouden wij niettemin het imperialisme van dien kant steunen, doordat wij een deel van het Duitsche leger zouden vasthouden. Het is duidelijk dat wij ons in geen van de twee gevallen van het eene of het andere imperialisme geheel kunnen losmaken, dat is onmogelijk zonder de vernietiging van het wereldimperialisme. Daaruit volgt dat na de overwinning van een socialistische regeering in een bepaald land, dit vraagstuk niet van het standpunt van de keuze tusschen het eene of andere imperialisme, maar uitsluitend moet worden opgelost uit het oogpunt van de ontwikkeling en bevestiging van de reeds begonnen socialistische revolutie.

Onze taktiek moet van deze overweging uitgaan, op welke wijze wij de socialistische revolutie het meest zeker en met succes de mogelijkheid bieden zich te ontwikkelen en te versterken, of tenminste in een land zolang stand te houden, tot de andere volkeren haar te hulp komen, en niet van de overweging welke van de beide imperialismen wij zullen steunen in ons eigen voordeel”.

Uit deze aanhaling ziet men dat Lenin geen voorkeur heeft voor het eene of andere imperialisme in tegenstelling met de Tribune-redactie. Men ziet hier tevens uit, wat de motieven waren van de Bolsjewiki om op te komen voor den afzonderlijken vrede.

De meedeeling van Lansink Jr. op het congres van het N. A. S. dat de Bolsjewiki het Duitse imperialisme gevaarlijker achtten dan zijn tegenvoetters is hiermee tegelijk weerlegd.

Moge de arbeiders in ons land in de naaste toekomst zich door dezelfde motieven laten leiden in den strijd tegen het eigen imperialisme als Lenin tegen het zijne en de overige imperialismen, dat zal het proletariaat zich jaarlijk vrijmaken van alle na-maak op revolutionair gebied en het imperialisme werkelijk neerslaan.

B. L.

Buitenlandsche berichten.

FRANKRIJK.

De campagne tegen Guilbeaux.

Eenige Fransche medewerkers van het sociaal-revolutionaire tijdschrift „Demain”, waarvan Henri Guilbeaux directeur is, hebben openlijk eenigen tijd geleden in de „Mercur de France” protest aangeteekend tegen de vaak geuite beschuldiging als zoude „Demain” met Duitsch geld voor Duitse doeleinden worden uitgegeven.

Zij wijzen er op hoe voor zulke beweringen geen enkel bewijs kan worden aangehaald en dat de persoon van Guilbeaux en de medewerking van hoogstaande menschen zoals Romain Rolland, Selma Lagerlöf, Ellen Key, Dr. Forgl, e. a. de zuivere bedoelingen van het tijdschrift waarborgen.

De „tijger” Clemenceau van het democratische Frankrijk tegen de revolutionairen.

Uit Genève wordt d.d. 30 Mei geseind aan de „Frankfurter Zeitung”:

„In Parijs en verscheidene provinciesteden zijn eenige vakvereenigingsleiders gevangen genomen onder het voorwendsel, dat zij betrokken zijn bij de hangende hoogverraadsprocessen. In werkelijkheid is het te doen om de voormannen uit de vakorganisatie, die tot de minderheid behooren en die vooral bij de metaalbewerkeren van de Loire-streek om zich heen grijpende vredebeweging ondersteunen. De censuur verbiedt het mededeelen van het getal der gearresteerde personen, onder wie zich ook de Parijsche leider van de Bouwvakarbeiders, Perizat, bevindt. De censuur heeft ook een oproeping van het centrale bestuur der vakvereeningen achtergehouden”.

FINLAND.

De heersche klassen in Finland die met behulp van de Duitse wapenen de Finsche roode garde hebben overwonnen, nemen thans wraak.

De soldaten der Finsche revolutie zijn

in de gevangnissen opgesloten, de Finsch-Duitse contrarevolutie viert thans hoogtij. Bij honderden worden de arbeiders neergeschoten, die thans weerloos aan de genade der Finsche bourgeoisie zijn overgeleverd. De kliek die thans in Finland zoo bloedig huishoudt, alle democratische rechten afschaft en waarschijnlijk de monarchie wil invoeren, zal toch deze heerschappij niet kunnen handhaven, als de Duitse troepen eenmaal het land hebben verlaten.

Onder beding dat de Russische revolutie onaangestast blijft als kern van de Europeesche revolutie zal deze bevrijding haar beslag kunnen krijgen.

DE OEKRAINE.

De Duitse Regeering heeft de nieuwe regeering der Oekraïne die door een contra-revolutie aan het bewind is gekomen erkend. De „Hetman” Skoropatkin, een generaal, zal waarschijnlijk de orders van generaal Eichhorn, de bevelhebber van de Duitse bezettingstroepen probeeren uit te voeren. De Oekraïnsche bevolking, speciaal de boeren, verzetten zich hevig tegen den „broodvrede”. De heersche klassen in Oekraïne die aansluiting zoeken bij het Duitse imperium en die reeds vooraf hebben beschikt over de landbouwproducten, vinden geen steun bij de bevolking die aansluiting bij Groot-Rusland wenscht.

Ook de Centrale heeft geprobeerd invloed te oefenen in de Oekraïne. Pressemane heeft voor de minderheid van de richting Longuet en de geunifieerde partij, sprekende in het parlement gezegd, dat Frankrijk 200 Millioen had uitgegeven om de Oekraïne tot voortzetting van den oorlog te bewegen. Van dien kant wou men zich dus eveneens meester van het land maken. Het Engelsche Fransch-Amerikaansch kapitaal, de geassocieerden, is evenmin vies van plundering.

AMERIKA.

De vrijheid der geassocieerden.

De vereeniging tot handhaving der burgerlijke vrijheden te New-York heeft een lijst gepubliceerd van de bladen die tot nu toe het slachtoffer zijn geworden van de censuur van het Amerikaansche departement der posten.

Daar zijn thans reeds bijna 80 tijdschriften en dagbladen, w. o. niet minder dan 45 socialistische bladen; zoo mogen 4 van de grootste socialistische dagbladen niet meer door de post worden vervoerd; daaronder is er een in de Duitse en een in de Russische taal. Ook de twee grootste socialistische dagbladen, die in het Engelsch uitkomen, behooren er toe, n.l. de New-Yorksche Call en de Millwaukee-leader.

De door het verbod getroffen maandbladen omvatten o. m. The Masses het groote kunstenaarsblad van het socialisme in de Vereenigde Staten,

Een draconisch vonnis.

„De vrouw van J. G. Philips Stokes, den New-Yorkschen publicist en millionaire, is tot tien jaar gevangenisstraf veroordeeld op grond van de wet op de spionage. Zij was lang reeds een bekend socialistisch spreker.

Zij verklaarde voor den rechter, dat zij niet met de vijanden van het land had geheuld. Appèl tegen het vonnis is aange teekend”.

De waarde van het parlement en de a.s. verkiezingen.

Sinds de praktijk van de Russische Soviet Republiek, waardoor het burgerlijk parlement bleek een sta in den weg te zijn voor deze sociale revolutie, is de klassetegenstelling tusschen bourgeoisie en proletariaat niet meer door parlementaire politiek tot volkomen uitdrukking te brengen.

Naarmate burgerlijke instellingen als het parlement dit karakter door de groeiende klassetegenstellingen aannemen en de bourgeoisie hare macht buiten de parlementen concentreert, hebben de revolutionair socialistische van de taak daar tegenover klasseorganisatie's van het proletariaat te stellen.

De ontwikkeling van het proletariaat maar het communisme zal zich dus in deze komende perioden van massabewegingen door de vorming van arbeiders- en soldatenraden, onafhankelijk van de burgerlijke parlementen, voltrekken.

Dit bepaalt ook de wijze waarop thans aan de verkiezingen door het proletariaat zou moeten deelgenomen worden. Door de onderdrukking van de vrije meningsuiting over dit punt in de S. D. P. en het drijven van deze leiders, om de massa tot het geven van voorkeur aan een van de imperialistische stroomingen te brengen, hebben wij de taak van de revolutionairen bij de a.s. verkiezingen niet naar voren kunnen brengen. De leidersbelangen, geconcentreerd in No. 1 van de kandidatenlijsten hebben door dit opdringen van hun persoonlijke politiek belet deze vraagstukken principieel uit te vechten binnen de organisatie.

In de wijze waarop evenwel aan verkiezingen moet worden deelgenomen komt het er op aan, de waardevermindering van dit parlement tot uitdrukking te brengen. En dit kan alleen door de zelfstandige klasseorganisatie van het proletariaat, want slechts daarop kunnen tenslotte de leiders, die dit proletariaat moeten vertegenwoordigen, steunen. De strijd om hervormingen is niet onder ééne leuze te vereenigen omdat die strijd, wil zij tot doel hebben de sociale revolutie, totaal afhankelijk is van de revolutionaire actie, die alleen van de klasseorganisaties van het proletariaat kan uitgaan.

Daarom is kritiek in het parlement van revolutionair standpunt even waardeloos als het parlement zelf indien alleen een groep kiezers achter deze woorden staat.

Vandaar dat het een zelfmoordende taktiek van de leiders van het N. A. S. is geweest om de revolutionair gezinde vakarbeiders in een onbestemde, oncontroleerbare groep kiezers op te lossen.

Hier spraken ook de zuivere leidersbelangen, verbonden met de gelijke strevingen buiten de S. P. waardoor de revolutionaire praktijk van de klasse-organisaties, dus van de arbeiders zelve, voorloopig is verhinderd.

Mijn meening is daarom dat zolang de klasse-organisatie van het proletariaat niet direct deelneemt aan verkiezingen en zich niet tot de controleerende en drijvende kracht daarvan organiseert, het deelnemen aan verkiezingen door partijen als de S. D. P., S. P. en Bond van Christen Socialisten, dit de revolutionaire werking van de Soviet Republiek op de massa neutraliseert en erger . . . . de kiemen tot de contra revolutionaire strooming tot ontwikkeling brengt.

Wij zien nu reeds, dat door de jacht naar succes de geheele strijd ontaardt in een verkapt verdediging van het Entente-kapitaal door het vooropstellen, dat deze regeering door een andere dient te worden vervangen. Dat is reeds duidelijk de oude anti-these politiek van Kuiper-Troelstra op breede internationale basis doorgevoerd.

De tijden zijn evenwel anders en het ophitsen tot oorlog wordt door deze politiek

op den duur noodzakelijk wil men consequent blijven tegenover de kiezers.

De illussie onder de massa te verwekken dat er nog een betere Ned. regeering mogelijk is, komt hierop neer dat men den strijd om een directe anti-kapitalistische machtsvorming onder het proletariaat in verband met de Soviet-Republiek terug dringt en de oude reformistische praktijk van schijn en bedrog, daadwerkelijk steunt.

We zullen met een artikel in het volgend nummer op deze belangrijke kwestie nog terugkomen.

W. A. Hoenders.

Idealisme.

Met het gebrek aan levensmiddelen schijnt er ook gebrek aan idealisme in ons land te zijn. Tenminste wij lezen in de verslagen over de redevoering van Mr. P. J. Troelstra als inzet voor de verkiezingen, dat de groene blaadjes van de S. D. A. P. kool nu geheel afgevreten zijn door de leiders en alleen de stronken thans te voorschijn komen.

Wij hebben dit reeds na Deventer telkens kunnen constateeren. Maar Troelstra had het toen blijkbaar te druk met zijn particuliere partijstudie voor Minister.

Nu is Troelstra dus aan het fokken van idealisme!

Of hem dit lukken zal?

Die vraag is voor ons, die de kracht bezitten de dingen nog waarachtig te zeggen, gemakkelijk te beantwoorden.

Het zal aan Troelstra niet gelukken de jeugd en dus het idealisme aan zijn partij te binden. Heinrich Heine zegt ergens in zijn reden dat alleen de jeugd gloeit van idealen, wanneer de sfeer waarin zij zich kan uiten, waarachtig is.

De sfeer in de S. D. A. P. is totaal verleugend, de menschen zijn bejaard en de leiders zitten vastgeroest in „posities”, die zij desnoods met behulp van de politiestokken hoog houden.

Een vergadering trouwens waar de leider No. 1 idealisme vraagt voor de jeugd en waar de politiestok de slotargumentatie is, teekent reeds de totaal verleugende geest van zulk een partij.

Met politiegeweld de vrije meningsuiting onderdrukken en daarna 't idealisme van de jeugd aan de partij verbinden, dat gaat niet. De inwendige machteloosheid van dergelijke leiders doet hen naar middelen grijpen, die lijnrecht ingaan tegen hetgeen zij zeggen willen.

Het is een feit dat ook in Holland sinds Augustus 1914 de methode van 't politiegeweld door die leidersgroepen wordt gebruikt, die de kritiek en de vrije meningsuiting voelen als een belemmering van hun uitgesproken en niet uitgesproken belangen als leiders.

In de S. D. P. heeft No. 1 van de kandidatenlijst dezelfde methode toegepast als No. 1 van de S. D. A. P.-sche kandidatenlijst. Beide concurrenten op verkiezingsgebied wedijveren met elkaar om met burgerlijk kapitalistische hulpmiddelen hun zaakje onbekritiseerd er door te slepen.

De groote sterke mannen moeten klaarblijkelijk als de figuren naar voren komen, waar alles om draait.

En als het er om gaat met politiegeweld kritiek en debat te onderdrukken, dan kan de S. D. A. P. het nu nog beter dan No. 1 van de S. D. P. Maar al doende leert men en na de verkiezingen zal dezelfde No. 1 van de S. D. P. in roeyment de No. 1 van de S. D. A. P. van Deventer verre overtreffen.

De eene leider heeft de „vrije hand” en de andere neemt de „vrije hand” en de leden, die de controle op de leiders nog niet zien als het eenige middel om op kritieke momenten zelf te beslissen, worden door de sterke wil van de leiders gekneed

en gevormd op dezelfde wijze als de bourgeoisie dit deed en nog doet.

Idealisme kan niet gefokt worden. Idealisme ontspringt uit daadwerkelijk meelevens in de dingen zelf en komt daar naar voren, waar de strijdorganisatie's genoeg veerkracht bezitten om door de leidende organen het leven van anderen op telkens aan te waken. Alleen leiders die andere belangen vertegenwoordigen dan die van de massa waarvoor zij heeten te vechten, zijn uiterst benauwd wanneer de dingen niet gaan zooals zij het willen en wanneer onbehouden uitingen daardoor naar voren komen.

De vrees voor openbaarheid toont de innerlijke rotheid van een organisatie door een dergelijk sterke persoonlijke politiek ontstaan.

En die vrees van de leiders zal zolang haar verderfelijke invloed kunnen uitoefenen tot de arbeiders zelve door de noodzakelijkheid van den klassenstrijd gedreven, daaraan door controle en kritiek een einde maken.

En dit kan alleen bereikt worden door de propaganda voor de juiste taktiek in den klassenstrijd, waardoor de noodzakelijkheid van kritiek en controle op de verkeerde leiding telkens duidelijker moet blijken.

Wie deze kritiek en deze vrije meningsuiting smooit, doodt het idealisme, of juist bant het uit zijn eigen rijen en maakt dat het zich daarnaast zelfstandig ontwikkelt.

Het doel van dit artikel is dan ook geen ander dan de leiders No. 1 enz. onder den neus te wrijven, dat zij met al hun politiemannen en advocatenrucs niet kunnen beletten, dat de socialistische geest, die zij zelve voor een deel in onze harten hebben gekweekt, zich, ondanks de gewichtige gebaren en de waardigheid van hun aanstellerij, de weg zal banen om datgene te zeggen en te doen wat onze overtuiging als socialististen gebiedt.

W. A. Hoenders.

De vormverandering van den klassenstrijd.

Julius Dickmann de jonge revolutionaire socialist, die gedurende den oorlog tegenover Kautsky's nationalism een burgerlijke democratie vereering op scherpe wijze het revolutionaire socialisme van de linkerzijde van Zimmerwald heeft verdedigd, schrijft in het Oostenrijksche maandschrift „der Kampf” een beschouwing over de diepere oorzaken van den strijd in de arbeidersbeweging.

Dickmann noemt het een niet te loochenen feit dat balangenveerdigheid van de industrie door de jongste ontwikkeling steeds meer plaats maakt voor belangentegenstellingen tusschen de verschillende nijverheidstakken. Er is een economisch verklaarbare tegenstelling tusschen de zware industrie (mijnbouw, ijzer, staal, electriciteit) en de overige fabrieksnijverheid.

De zware industrie heeft de overige nijverheid van zich afhankelijk gemaakt; zij eeft geen belang bij den vrijhandel, maar eischt protektie en verlangt van den staat ondersteuning voor den afzet harer producten in het buitenland en de koloniën. De zware industrie gebruikt voor een groot deel nog geschoolde arbeiders en dezen zijn geneigd hun inzichten aan de belangen van de industrie aan te passen. Zij gaan in het imperialisme niet een bedreiging maar een ontwikkelings-faktor zien. Zij staan niet meer principieel afwijzend tegenover de belastingpolitiek, de protektie en de koloniale politiek van den imperialistische staat. De ongeschoolde arbeiders en over het algemeen de arbeiders in de nijverheidstakken, die afhankelijk zijn van de zware industrie zien in de imperialistische politiek een bedreiging hunner klasse. Zij komen in scherpe oppositie tegen den machtigen staat en zij vormen de massa waar de revolutionair-socialistische

propaganda vat op heeft. Cunow is de ideoloog van de geschoolde arbeiders in de Duitse zware industrie; hij is de verkondiger van de noodwendigheid van het imperialisme. Rosa Luxemburg, die alles verwacht van den revolutionairen wil van de massa, vertegenwoordigt de ongeschoolde havenarbeiders van de groote havensteden. Kautsky staat met de erkenning dat de revolutionaire wil ook economisch bepaald is, hier tusschen in. Zijn tragische misrekening is echter dat hij nog immer meent dat er steeds eenzelfde klassebelang van heel het proletariaat is en dat de arbeiders door een socialistische opvoeding dit zouden kunnen leeren inzien.

Maar het proletariaat moet juist leeren inzien dat er tusschen verschillende arbeidersgroepen een belangenstrijd kan bestaan en op het oogblik bestaat, dat de meningsverschillen in de arbeidersbeweging in deze belangentegenstellingen wortelen.

De partij moet voor alle schakeeringen in de arbeidersklasse plaats laten. Dus geen splitsing naar arbeidersverdeeling in de partij, die in haar statuten aan de verschillende groepen en fracties een zekere autonomie (zelfbeschikkingsrecht) moet verleenen.

Wij zullen in een van de volgende nummers van „de Internationale” nagaan in hoeverre Dickmann's beschouwing van toepassing is op de Hollandsche verhoudingen, en vooral of zijn denkbeeld van vereeniging van alle verschillende groepen binnen ééne partij niet wat al te „Oostenrijksch” optimistisch is.

Wij ethans meenen dat ook het best geformuleerde zelfbeschikkingsrecht geen tegenstelling kan overbruggen die zoo diep is als die tusschen de sociaal-imperialisten en de ongeschoolde en getrainde arbeiders. Een strijdbare massa kan niet met mooie statuten bij elkaar worden gehouden in een „Partij”, maar in den praktischen klassenstrijd zullen geschoolden, getrainden en ongeschoolden elkaar tijdelijk moeten vinden, daar waar de gezamenlijke tegenstelling over de bourgeoisie sterker is dan de tegenlinge tegenstelling van belangen.

Het was daarom zoo juist ingezien door het N. A. S. dat het inzake den strijd voor een betere levensmiddelenvoorziening samenwerking zoekt met het N. V. V. En niet het groepsbelang van de arbeiders van het N. V. V. deed de samenwerking mislukken, maar de sectarische leiderskaste tuk op regeeringsgunst en S. D. A. P.-sche kamerzetels, offerde ditmaal welbewust niet slechts als gewoonlijk de belangen van de groote massa, maar ook die van de „bevoorrechte” leden van het N. V. V.

v. Roesema.

Persoonlijke politiek

een gevaar in de beweging.

Wij vinden in de zaak der arrestatie van de Visser met al wat daaraan vast zit een goed aanknooppingspunt voor het doen blijken van de inzichten, die dit orgaan mede deed ontstaan.

Als socialistisch propagandist heeft de V. als eerste plicht op te ruien tegen de thans bestaande orde; wat tevens zijn goed recht is. Propageeren van de algemeene werktaking als middel en doel, niet minder; ongeacht of zijn gehoor bestaat uit ambtenaren, soldaten of industrie-arbeiders. Vandaar dat het voor 't proletariaat van geen belang is of en de gewraakte redevoering gesproken is van „moeten” of „moesten” de arbeid neerleggen, waar hij het had tot de spoorwegarbeiders over de wet van 1903; van „onbetrouwbaar maken” zonder meer of speciaal „voor het kapitalisme” zich wendend tot de soldaten onder zijn gehoor. In den strijd om de macht zal het kapitalisme wel blijken, van welke wapenen het gansche arbeidende volk gebruik zal maken.

De wij tot algemeene werkstaking moet nu eenmaal tot daad rijpen en wanneer het oogenblik van handelen daar is zal geen revolutionair schroomen het signaal te geven, ook al staat er 3 maanden vrijheidsberoving tot straf op.

Vanuit dit gezichtspunt trof het ons dan ook zeer in het verslag van Wijnkoop's rede op de Amsterdamsche protestvergadering tegen de arrestatie de V. gehouden, dat hij zich vooral moeite gaf, een juiste lezing te geven van die woorden, die tot vervolging hadden aanleiding gegeven. Hij liet zich hiermede verleiden tot een advokaterij, die een buigen voor de bourgeoisie en een vertroebeling van het inzicht de arbeiders inhield.

De muggenzifterij van tekst-uitlegging behoort iemand als Wijnkoop over te laten aan Mr. Bekker, die dit stellig als vakman wel toe te vertrouwen is, om zelf des te beter de strekking van het wapen, dat de doodsteek in de kapitalistische productie beteekent op te halen. Maakt zijn houding tegenover bourgeoisie en proletariaat nu niet den indruk van retireeren? verzwakkend de wil van de massa en versterkend het prestige van den staat.

Nog daargelaten, wat zeer goed mogelijk is, of niet juist de bedoeling heeft voorgezet de arbeidersmassa's van regeeringswege te provoceren, wanneer de V. gevangen werd gezet.

De leus der algemeene werkstaking werd de laatste maanden schier in elke vergadering met zooveel nadruk van het spreekgestoelte als „het“ middel van nu voorgehouden, dat de bourgeoisie naar onze meening op dit punt klaarheid wilde over wat werkelijk aan revolutionair verzet onder de massa leefde. De invoering van burg. diensplicht b.v. houdt hiermede ten nauwste verband! men bedenke daarbij toch ook eens hoe gedurende den geheelen oorlog de bourgeoisie in den aanval is!

Zullen de leiders van thans, die gezien hebben wat er niet gedaan is en bij de arrestatie de V. en bij het afkondigen van wetsvoorstellen en maatregelen, die leven en vrijheid der arbeiders aanranden, daaruit de les moeten putten, dat de leuze van alg. werkstaking tot een frase verstart wanneer die komt als opdracht van boven in plaats van door drang van onderen op?

De arbeiders hebben in hunne organisaties deze feiten terdege onder de oogen te zien, om zich sterk te maken in het verhinderen van persoonlijke politiek, hetzij deze bestaat uit het ingrijpen of richting geven, door enkele personen, dan wel door groepen van leiders bedreven wordt.

Beide methodes zijn vijandig aan een juiste proletarische politiek, die alleen geworteld mag zijn in de uitgesproken wil der georganiseerde massa's.

C. O.

Teekenen van verval.

De „Nieuwe Amsterdamer“, meer bekend onder den naam van de „Nieuwe Groene“ is het politieke weekblad van die intellectuelen en technici onder de bourgeoisie, die het imperialisme met een zoo sterk mogelijk georganiseerd militarisme willen ondersteunen. Het vecht daarom tegen de oude bureaukratische opvattingen onder de militaire kringen e. zoekt alle burgerlijke elementen die zich tegen dezelfde verschijnselen van deze soort mufte op dit en ander terrein keeren, te vereenigen op de principiële basis van een imperialistisch militaristisch bedrijf. Uiterlijk schijnt dit blad radicaal.

Ieder arbeider voelt, dat in een dergelijke kring van „intellectuele drijvers“ de principiële dienstweigerers een zeer gehaat wezen is. Zoo liet dit edele blad een zekeren heer Kolléwijn in het nummer van 4 November 1917 schrijven, dat de beste oplossing om ons van principiële dienstweigerers, die uit zuiver

anti-kapitalistische gevoelens dienstweigeren, te ontdoen, is deze eenvoudig te fusileeren.

Het is onze bedoeling niet in den breede het imperialistisch bourgeois-gedoe van dit orgaan aan den kaak te stellen. Noodig is evenwel dat de franjes, die het feitelijk wezen bedekken, zoo nu en dan eens worden afgeknippt.

Zoo zullen we zeker bij gelegenheid het schrijven van den heer Frans Coenen met zijn artistiek draaierige stijl eens van een anderen kant bezien dan de dweepers in bourgeois en S. D. P. kringen niet dit gaaf gebleven overblijfsel van burgerlijk cultuurwezen volgens hen.

Het geeft evenwel veel te denken wanneer een dergelijk imperialistisch bourgeois-orgaan met deze duidelijke bedoelingen, de medewerking heeft van A. Pannekoek, Mevr. Roland Holst, v. d. Poel, A. Neuhaus en J. Saks. De eerste vier zijn leden van de S. D. P. Dit zijn teekenen van verval bij een groep intellectuelen onder de revolutionaire socialistten in Holland.

Welke motieven deze menschen individueel ook moge hebben om tot de wekelijksche ontspanning van een intellectuele bourgeois-kleik bij te dragen, voor den klassenstrijd beteekent het een zijdelings steunen van imperialistische stroomingen, even gevaarlijk als de speciale anti-Duitsche verkiezingspolitiek van de S. D. P., dat daarvan de tegenhanger is.

Bovendien zijn het voor een ieder die weet hoeveel inspanning er noodig is om in deze tijden de werkelijke socialistten vrij te houden van nationalistische invloeden, sterk sprekende teekenen van verwaarloozing van deze taak.

In een orgaan dat imperialistisch in merg en been is en dienstweigerers eenvoudig wil fusileeren, zooals Marx te herdenken A. Pannekoek doet, kan voor intellectuele leiders misschien een soort voldoening bieden, voor werkelijke socialistten geeft dit een beeld van een bijdrifvigheid om speciaal bij burgerlijk cultuurkrieken sympathie te bedelen voor onze zoogenaamde „helden“. Want alleen dezen komen natuurlijk in aanmerking. De hoog — uitstekende figuren, daar wil dit pikante bourgeoisorgaan wel eens mee op de hoogte komen, dit strookt met haar eigen helden vereering uit het burgerlijke cultuurleven.

En de elleetuelen, zooals Pannekoek, Rosland Holst, v. d. Poel, Neuhaus en Saks vliegen er in en geven aan de bourgeois wat de bourgeois kan verstaan en maken zich misschien zelf wijs, onze propaganda voor het socialisme versterkt te hebben. Deze bourgeois vinden natuurlijk, dat socialistische arbeiders een speciaal dienstweigerers creaturen zijn; zoo'n vooraanstaande figuur, zie je, dat is wat anders!

Intusschen hebben dergelijke verschijnselen ons er des te dieper van overtuigd, hoe noodig het is den strijd om het socialisme van onderen aan te pakken en aan te wakkeren, ook al is dit deze leiders niet sympathiek. Want waartoe zij komen, is niet meer te beoordeelen met sympathie of anti-pathie; het zijn reeds feitelijke teekenen van verval.

Waarom veroveren deze intellectuelen niet de plaats in „De Tribune“ omdatgene te zeggen wat zij noodzakelijk achten?

Waarom strijden deze intellectuelen niet met ons voor de vrije meeningsuiting en kritiek op de leiders als zij mot hebben met No. 1?

Waarom dat gecoquetteer met abstracte wijsheid in een burgerlijk imperialistisch milieu, waar de opbiterij tot oorlog telkens om het hoekje gluur?

Wij wachten op een duidelijk antwoord.

W. A. Hoenders.

Arbeiders, laat u niet voor den mal houden!

Op de anti-kiesvergadering der Fed. van Rev.-Socialisten, waar C. Kitz sprak, debatteerde Wijnkoop en zeide o. a.:

„... bevalen u de vertrouwenmannen niet wenu, roep ze terug en zendt er nieuwe heen“.

Elkeen die weet, hoe de leiderbelangen de toepassing van de democratische rechten der leden in de S. D. P. tot een paskuil hebben gemaakt, voelt dat dergelijke uitdrukkingen slechts woorden zijn en blijven... tot dat de arbeiders zelfstandig die organisatie scheppen, die hun ook waarborgt het recht vertrouwenmannen terug te roepen.

Hoe krijg je ze er uit dat is het juist waar het op aankomt. Met kiezers zonder organisatorisch verband, kan men de kritiek en de controle niet op de vertrouwenmannen uitoefenen; daarom arbeiders, maakt eerst uw klasseorganisatie in den strijd om het nieuwe socialisme.

W. A. Hoenders.

Onze bedoeling

ligt niet in het oprichten van een nieuw partij naast de bestaande politieke en economische organisaties; maar wel in het brengen van een verband tusschen de verschillende groepen, die gevormd moeten uit zulke leden der georganiseerde arbeiders, die zich kunnen eens verklaren met ons denken en willen.

Sluit u daartoe aaneen om de „Internationale“.

Soc. Dem. Partij (S. D. P.) Geschorschte afdeling den Haag.

HUISHOUDELLIJKE VERGADERING
op a.s. Vrijdagavond 14 Juni, 8 uur,
in de Jan Hendrikstraat 24.

AGENDA:

1. Notulen.
2. Mededeelingen en ingekomen stukken.
3. Voorstel tot reorganisatie van de contributie-afdracht.
4. Benoeming van een lid in de pers-commissie.
5. Verkiezingsactie en colportage met „De Internationale“.
6. Voorstel tot het huren van een eigen lokaal.
7. Rondvraag.

Alle leden wekken wij op deze zeer belangrijke huish. vergadering te bezoeken. Bij punt 5 zal het verkiezingsmanifest worden behandeld. Een ieder zorge bij deze bespreking dus tegenwoordig te zijn. Het gaat om in 't openbaar ons beginsel naar voren te brengen.

De Secretaris:

W. A. Hoenders.

Adres van het secretariaat:
Valkenboschkade 525.

Brievenbus.

Groep Amsterdam I en Rotterdam.

Abonnementen kunnen opgegeven bij den plaatselijken secretaris.

**

Alle groepen.

Benoeming met spoed van lid in de Perscommissie en opgaaf aan de redactie.

**

Geldzendingen aan mej. A. Mijer, 2e Sweelinckstraat No.188, Den Haag.

**

Inzenden.

Copie voor volgend No. uiterlijk 24 Juni binnen.

**

Gratis

verspreiden van restanten 1e nummer alleen bij verschijning van No. 2.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

1e Jaargang No. 2

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen

Acaciastraat 103 - Den Haag

:: 29 Juni 1918 ::

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nos. 5 cent

INHOUD: Het monsterverbond; Ons Blad; De Russische volksvertegenwoordiging; Finland; Een gevaar in eigen rijen; Het tuchthuis als opvoeder; Achter de schermen; Een kleinigheid; Soc. Propaganda Vereniging.

Tweede en laatste proefnummer.

Het monsterverbond tusschen S. D. P. en S. P.

Een duidelijk voorbeeld van de ongehoorde vrijmoedigheid van de leidende organen van de S. D. P., de redactie van „De Tribune“ en het Partijbestuur, feitelijk dezelfde personen die op dubbelpost staan, is het verdedigen en aangaan van een overeenkomst met de leiders Kolthek c. s. die in der haast, vóór de verkiezingen een „socialistische“ partij hebben opgericht. Het karakter van de S. P. komt het best tot uiting in het orgaan van die partij, evenals in „Het Volk“ dat van de Arbeiderspartij.

De Heer Kolthek Jr. die door den wereldoorlog tot het parlementairisme in bekeerdschrijft in het orgaan van zijn partij, uitgekomen op den 4en Mei:

„In de nummers 14 en 15 van het syndicalistisch Tijdschrift „Le Clairière“ heeft onze vriend Cornelissen een tweetal artikelen geschreven over: De Duitse socialistten en het militarisme.“ De rest van deze aankondiging laten wij zwemmen.

Wie is echter „onze vriend Cornelissen“? Havas, het officieele agentschap van het Fransche imperialisme is vroeger zoo gedienstig geweest ons iets mede te deelen van „onze vriend Cornelissen“ en hem in bescherming te nemen tegen een aanval van Jean Longuet, lid van de geunifieerde Partij, behorende tot de gematigde oppositie in „deze oorlogspartij, die den „vredemaker“ Wilson lonkjes toewerpt.

Longuet heeft hem, Cornelissen, genoemd: „een Nederlandsch anarchist, die in Fransch chauvinist is veranderd“. De vriend van den leider der S. P. is ons trouwens bekend van 1914 toen hij in Nederland kwam om syndicalisten over te halen, Nederland aan te sporen om aan den oorlog deel te nemen aan de kant der Entente. De uitspraak van Longuet als Franschman en pacifist over den Nederlander Cornelissen is typisch. In syndicalistische kringen weeten men trouwens ook iets van „onze vriend Cornelissen“ een van de S. P. leiders.

In „De Tribune“ van 12 Juni (A'damsche Editie) schrijft C. Kitz aan het slot van een ingezonden stuk (deze lieden krijgen direct plaatsruimte) tegen Croiset, ook al „leider“: „Typisch verschijnsel, dat juist de kopstukken der S. P. hetzelfde standpunt innemen als Cornelissen“. Het spreekt vanzelf dat de leiders der S. D. P. ook in bezit waren van deze wetenschap. Wel is er in „De Tribune“ betoogd dat het verkiezingsprogramma van de S. P. overeenkomt met dat van de S. D. P. wat nietwaar is, maar indien het wel juist was nog geen

compliment zou wezen en bovendien niets zegt. Want een partij wordt door socialistten niet beoordeeld naar haar program, maar naar de taktiek, de strijdwijze, die ze toepast.

De Heer Cornelissen, de „Fransche chauvinist“, is voor voortzetting van den oorlog. Havas, heeft in het telegram waarvan wij gewag hebben gemaakt, de heer Cornelissen laten zeggen: „Frankrijk is de voorhoede van de natien en het wordt om zijn verleden, zijn tradities, gesteund door alle democratieën der wereld, in de eerste plaats door Engeland en de Ver. Staten.“

Deze democratische platheden laten wij voor het oogenblik onbesproken. Het slot van het Havas telegram luidt: „De ware internationalisten kiezen onomwonden partij tegen de Pruisische autocratie en noemen een vrede onmogelijk zoolang die autocratie en het militarisme door haar beschermd niet zijn vernietigd“. Heel goed gebruld, Fransche chauvinist! Zoo men ziet is de heer Cornelissen niet zóó valsch en verdedelijk om zich te verbergen achter Marx, hij spreekt en kiest „onomwonden“ partij vóór het eene imperialisme tegen het andere, vóór de overwinning van het Engelsch-Amerikaansch imperialisme over het Duitse, deze „ware“ internationalist, dit specimen van een oprecht verrader en renegaat, die in bescherming wordt genomen door het telegraafbureau van de Fransche keelafsnijders en worgers van Indo-China, van Tonkin, van Madagaskar en Marokko.

**

Hoe is het standpunt van het weekblad van de „Socialistische“ Partij? In het nummer van den 15en Juni lezen wij in een schijnpolemieck tegen de S. D. A. P. de volgende fraaiigheden: „Een revolutionair is, alléén reeds omdat hij revolutionair is, anti-Duitsch, niet alleen nu, doch ook reeds vóór den oorlog. De laatste jaren kunnen die gevoelens slechts hebben versterkt, of beter gezegd; de juistheid van dat inzicht hebben bevestigd. De kern van Duitschland is Pruisen, de geschiedenis van Pruisen is de geschiedenis van het streven naar heerschappij en onderdrukking.“

Echter is dat anti-Duitsch der revolutionairen noch pro-Engelsch, noch pro-Fransch: het is alléén pro-socialist, pro-revolutionair“. Als men deze woorden eenszins veranderd en in plaats van anti-Duitsch leest anti-Engelsch zou de sociaal-imperialist Cunow c. s. juist hetzelfde kunnen betoogen vóór Duitschland. Het is trouwens verregaand onjuist alleen aan Pruisen het streven „naar heerschappij en onderdrukking“ te verwijten.

Om eventuele politieke valsche munters vooruit den mond te snoeren herinneren wij aan de uitspraak van Frederik Engels, de kameraad van Marx, die schreef: „Er is in geheel Europa geen enkele groote mogendheid die geen stukken van andere Naties met zijn gebied heeft vereenigd.“

Frankrijk heeft Vlaamsche, Duitsche en Italiaansche provincies. Engeland, het eenige

land dat werkelijk natuurlijke grenzen bezit, is in alle richtingen ver over deze grenzen heengeschedren en heeft in alle landen veroveringen gemaakt. Het is thans in strijd met een zijner bezittingen, de Jonische Eilanden, nadat, het zoeven een reusachtige opstand in Britsch-Indië met Oostenrijksche middelen heeft onderdrukt. (pag 51 F. Engels, Po und Rhein.)

De schutter die het partijorgaan van de S. P. „redigeert“ die blijkbaar even onwetend is als de gemiddelde ook-socialisten van alle z. g. socialistische partijen die in ons land bestaan, weerlegt zich zelven aan het slot met te zeggen: „wij begrijpen er derhalve niets van, hoe de Engelsche en Fransche socialistten een uitnodiging durven zenden aan Troelstra om hen te komen bezoeken, zonder dat de socialistische minderheid en het N. A. S. een dergelijke uitnodiging hebben ontvangen. Het is vreemd en wij zijn nieuwsgierig naar de motiveering van die handelwijze.“

Dus de S. P. leiding wil samen confereeren met de Entente-sociaal patriotten. Zijn deze heeren dan niet voor een overwinning van het Engelsch-Amerikaansche kapitaal en daarom juist anti-Duitsch? Het is dus nietwaar wat deze redacteur neerklat in het eerste deel van zijn betoog, dat hij anti-Duitsch is, omdat hij pro-socialist is. Hij verdedigt trouwens de „Telegraaf“ in hetzelfde stuk, beste bewijs dat hij onwaarheid spreekt, wanneer hij zegt anti-Duitsch te zijn omdat hij socialist is. Dit is praktisch onmogelijk; zegt men b. v. omgekeerd, ik ben pro-Duitsch omdat ik socialist ben en acht een overwinning der Centralen het beste voor het socialisme, dan hoort men bij Scheidemann en „De Toekomst“.

Maar toch „Recht voor Allen“ heeft gelijk; de S. P. hoort bij de Engelsche en Fransche sociaal patriotten, zooals Kolthek bij Cornelissen, „de Fransche chauvinist“.

**

Wij zijn lang blijven staan bij Cornelissen en de S. P. om aan te toonen van welke geest deze lieden zijn, om het licht te doen vallen op de bondgenooten van de S. D. P. Het feit bestaat dus dat de S. D. P.-leiding met een partij samengaat die onverschuld sociaal-patriottisch is. De lieden van S. D. P. en S. P. zijn verbonden. Stemt men op de een, dan stemt men ook op de ander. Dit is niet onze schuld, maar de schuld van de partijleiding. Wij vragen waar de leiders van de S. D. P. de vrijmoedigheid vandaan halen om ons zoo te blameeren en ons over te leveren aan zulk een overeenkomst, zonder de partij er in te kennen. Kan de leiding van de S. D. P. scherper gecritiseerd worden dan door het feit vast te leggen dat deze zelfde leidslieden niet naar de Zimmerwald conferentie wilden gaan om met de linkerzijde d. w. z. met de Bolsjewiki, de Jong-Zweden, de Poolsche sociaal-democraten onder Radek en de „enge“ Bulgaren samen te werken, terwijl zij, de hoogepriesters van de S. D. P.